

Co to jest usprawiedliwienie?

Usprawiedliwienie nie jest ani sądowym, ani sądowym aktem Boga, który wybacza, zwalnia lub traktuje człowieka, który nie jest sprawiedliwy, jakby był sprawiedliwy. Otóż, gdyby Bóg traktował niesprawiedliwego tak, jakby był sprawiedliwy, w rzeczywistości dopuściłby się niesprawiedliwości. Gdyby Bóg ogłosił grzesznika za prawego, mielibyśmy fikcyjne, wymaginowane stwierdzenie, ponieważ Bóg ogłosiłby coś nieprawdziwego o człowieku.

„Albowiem kto umarł, został usprawiedliwiony z grzechu” (Rz 6: 7)

Definicje teologiczne

Teologia często traktuje doktrynę o usprawiedliwieniu jako kwestię porządku sądowego, stąd w definicjach dotyczących tematu usprawiedliwienia wyrażenia „akt sądowy Boga”, „akt uznania przez Boga”, „ogłaszaj sprawiedliwość” itd.

Dla Scofielda, choć usprawiedliwiony, wierzący jest nadal grzesznikiem. Bóg uznaje i traktuje wierzącego jako sprawiedliwego, jednak nie oznacza to, że Bóg czyni kogoś sprawiedliwym.

„Wierzący grzesznik jest usprawiedliwiony, to znaczy traktowany jako sprawiedliwy (...) Usprawiedliwienie jest aktem Boskiego uznania i nie oznacza uczynienia człowieka sprawiedliwym...” Scofield Bible with References, Rzym. 3:28.

Dla Charlesa C. Kyriego uzasadnienie oznacza:

„Deklarowanie, że ktoś jest uczciwy. Zarówno hebrajskie

(sadaq), jak i greckie (dikaioō) słowa oznaczają „ogłosić” lub „ogłosić” korzystny werdykt, uznając kogoś za sprawiedliwego. Ta koncepcja nie oznacza czynienia kogoś sprawiedliwym, ale po prostu ogłaszanie sprawiedliwości”
Kyrie, Charles Caldwell, Basic Theology – Available for each, przetłumaczone przez Jarbasa Aragão – São Paulo: Christian World, 2004, s. 345.

George Eldon Ladd rozumie uzasadnienie z greckiego terminu dikaioō, jako:

„Deklaruj uczciwość”, a nie czyniąc to sprawiedliwym”. Jak zobaczymy, główną ideą usprawiedliwienia jest oświadczenie Boga, sprawiedliwego sędziego, że człowiek, który wierzy w Chrystusa, chociaż może być grzesznikiem, jest sprawiedliwy – jest postrzegany jako sprawiedliwy, ponieważ w Chrystusie przybył do sprawiedliwej relacji z Bogiem”
Ladd, George Eldon, New Testament Theology, przekład Darci Dusilek i Jussara M. Pinto, 1. Ed – São Paulo: Exodus, 97, s. 409.

Usprawiedliwienie nie jest ani sądem sądowym, ani sądowym aktem Boga, któremu Bóg wybacza, zwalnia i traktuje człowieka, który nie jest sprawiedliwy, jakby był sprawiedliwy. Otóż, gdyby Bóg traktował niesprawiedliwego tak, jakby był sprawiedliwy, w rzeczywistości dopuściłby się niesprawiedliwości. Gdyby Bóg ogłosił grzesznika za prawego, mielibyśmy fikcyjne, wymaginowane stwierdzenie, ponieważ Bóg ogłosiłby coś nieprawdziwego o człowieku.

Istotą nauki o usprawiedliwieniu jest to, że Bóg stwarza nowego człowieka w prawdziwej sprawiedliwości i świętości i ogłasza go jako sprawiedliwego, ponieważ ten nowy człowiek jest rzeczywiście sprawiedliwy. Bóg nie działa z fikcyjną, wymaginowaną sprawiedliwością, do tego stopnia, że traktuje go tylko jako tego, który nie jest naprawdę sprawiedliwy.

Dla teologów reformy usprawiedliwienie jest sądowym aktem Boga bez zmiany ich życia, to znaczy, że Bóg nie zmienia stanu

człowieka. Na tym polega oszustwo, ponieważ Bóg usprawiedliwia tylko tych, którzy narodzili się ponownie (J 3: 3). Otóż, jeśli człowiek jest ponownie spłodzony według Boga, oznacza to, że Bóg zmienił stan człowieka (1 Piotra 1: 3 i 23).

Stan wierzącego jest zupełnie inny niż wtedy, gdy nie wierzył w Chrystusa. Zanim człowiek uwierzy, podlega mocy ciemności, a po uwierzeniu zostaje przeniesiony do królestwa Syna swojej miłości, „który wyprowadził nas z mocy ciemności i przeniósł do królestwa Syna swojej miłości” (Cl 1 : 13).

Kiedy w mocy ciemności człowiek ożył dla grzechu, nigdy nie zostanie uznany za sprawiedliwego, ale umarli dla grzechu są usprawiedliwieni z grzechu.

Otóż, systemy prawne, które znajdujemy w sądach, zajmują się kwestiami i relacjami materialnymi między żywymi, podczas gdy doktryna usprawiedliwienia nie obejmuje zasad medycyny sądowej, ponieważ tylko ci, którzy umarli dla grzechu, są usprawiedliwieni z grzechu!

Biblia pokazuje, że zarówno Żydzi, jak i poganie są zbawieni dzięki łasce Bożej objawionej w Chrystusie Jezusie. Być zbawionym łaską Bożą to to samo, co być zbawionym przez wiarę, ponieważ Jezus jest wiarą jawną (Ga 3:23). Jezus jest mocnym fundamentem, na którym człowiek całkowicie zaufał Bogu i jest usprawiedliwiony (Hbr 11: 1; 2 Kor 3: 4; Kol 1:22).

Daniel B. Pecota stwierdził, że:

„Wiara nigdy nie jest podstawą usprawiedliwienia. Nowy Testament nigdy nie twierdzi, że usprawiedliwienie jest *dia pistin* („w zamian za wiarę”), ale zawsze *pisteos dia* („przez wiarę”) ”.

Otóż, jeśli rozumiemy, że Chrystus jest wiarą, która miała się objawić, wynika z tego, że Chrystus (wiara) był, jest i zawsze będzie podstawą usprawiedliwienia. Pomieszanie między “ *dia pistin* ” (zaufanie w prawdzie) a “ *dia pisteos* ” (samą prawdą)

wynika z kiepskiej lektury fragmentów biblijnych, ponieważ Chrystus jest mocnym fundamentem, na którym wierzący ludzie stają się mili Bogu , ponieważ usprawiedliwienie jest przez Chrystusa (dzień pisteos).

Największym problemem reformatorskiej doktryny usprawiedliwienia jest próba oddzielenia doktryny o usprawiedliwieniu od doktryny odrodzenia. Bez odrodzenia nie ma usprawiedliwienia i nie ma usprawiedliwienia poza regeneracją. Kiedy człowiek jest stworzony według ciała i krwi, następuje wyrok Boży: winny, ponieważ taki jest stan człowieka stworzonego według ciała (J 1,12). Ale kiedy człowiek jest ponownie zrodzony (odrodzony), werdykt, który Bóg wydaje, jest: usprawiedliwiony, ponieważ osoba jest rzeczywiście sprawiedliwa.

Potępienie w Adamie

Pierwszym krokiem w zrozumieniu doktryny usprawiedliwienia jest zrozumienie, że wszyscy ludzie zgrzeszyli i brakuje im chwały Bożej (Rz 3:23). Oznacza to, że z powodu grzechu Adama wszyscy razem, gdy na „udzie” Adama stali się nieczyści i umarli dla Boga (Ps 53: 3; Ps 14: 3). Po przestępstwie Adama wszyscy jego potomkowie zaczęli żyć dla grzechu i byli martwi (wyobcowani, oddzieleni) od Boga.

Mówiąc o tym stanie odziedziczonym po Adamie, apostoł Paweł powiedział, że wszyscy ludzie (Żydzi i poganie) byli z natury dziećmi gniewu (Ef 2: 3).

Dlaczego dzieci gniewu? Ponieważ byli dziećmi nieposłuszeństwa Adama „Niech was nikt nie zwodzi pustymi słowami; z tego powodu gniew Boży spoczywa na synach nieposłuszeństwa ”(Efez. 5: 6).

Z powodu grzechu Adama grzech wszedł na świat, a z powodu jego

nieposłuszeństwa wszyscy ludzie są grzesznikami. „Dlatego jak grzech wszedł na świat przez grzech, a śmierć przez grzech, tak śmierć przeszła na wszystkich dlatego wszyscy zgrzeszyli” (Rz 5:12).

Wszyscy ludzie urodzeni według ciała są grzesznikami, ponieważ potępienie Adama (śmierć) przeszło na wszystkich jego potomków.

Wielu nie zdaje sobie sprawy, że ludzie są grzesznikami z powodu potępienia odziedziczonego po Adamie i uważają, że ludzie są grzesznikami z powodu problemów behawioralnych wynikających ze znajomości dobra i zła.

Trzeba dobrze widzieć obrazę Adama z wiedzy zdobytej z owocu poznania dobra i zła. Podczas gdy poznanie dobra i zła nie było tym, co oddzielało człowieka od Boga (grzech), ponieważ Bóg zna dobro i zło (Rdz 3:22), nieposłuszeństwo przyniosło grzech (podział, oddzielenie, wyobcowanie) przez przyczyną prawa, które mówi: na pewno umrzesz (Rdz 2:17).

Grzech okazał się zbyt zły, ponieważ przez święte, sprawiedliwe i dobre prawo grzech zdominował i zabił człowieka (Rz 7:13). Bez kary prawa: „na pewno umrzesz”, grzech nie miałby mocy panowania nad człowiekiem, ale dzięki mocy prawa (z pewnością umrzesz) grzech znalazł okazję i zabił człowieka (Rzym. 7:11). Prawo dane w Edenie było święte, sprawiedliwe i dobre, ponieważ ostrzegało człowieka przed konsekwencjami nieposłuszeństwa (nie będziesz z niego jadł, gdyż w dniu, w którym je zjesz, na pewno umrzesz).

Z powodu przestępstwa ludzie są ukształtowani w nieprawości i poczuci w grzechu (Ps 51,5). Od matki (od początku) ludzie odwracają się od Boga (Ps 58: 3), to, co najlepsze z ludzi, można porównać do ciernia, a najprostsze do ogrodzenia z cierni (Mk 7: 4).

To z powodu przestępstwa Adama usłyszano werdykt: winny! (Rz 3, 23)

Stąd pytanie Hioba: „Kto może wyprowadzić czystego z nieczystego? Nikt ”(Job 14: 4).

Ale to, co niemożliwe dla ludzi, jest możliwe u Boga, ponieważ On ma moc uczynienia wszystkiego nowym: „Ale Jezus, patrząc na nich, powiedział: dla ludzi jest to niemożliwe, ale nie dla Boga, ponieważ dla Boga wszystko rzeczy są możliwe ”(Marka 10:27).

Usprawiedliwienie jest Bożą odpowiedzią na najważniejsze ze wszystkich ludzkich pytań: jak człowiek może zostać przyjęty przed Bogiem? Odpowiedź jest jasna w Nowym Testamencie, zwłaszcza w następującym porządku Jezusa Chrystusa: „Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam, kto nie narodził się ponownie, nie może ujrzeć królestwa Bożego” (J 3, 3). Trzeba narodzić się z wody i Ducha, bo to, co się narodziło z ciała, jest cielesne, ale ci, którzy narodziли się z Ducha, są duchowi (Rz 8: 1).

Problem oddzielenia Boga od ludzi (grzech) wynika z naturalnego urodzenia (1 Kor. 15:22), a nie z zachowania ludzi. Grzech jest związany z upadłą naturą człowieka, a nie z jego zachowaniem w społeczeństwie.

Rozwiązanie potępienia, które człowiek osiąga w usprawiedliwieniu w Chrystusie, pochodzi z mocy Bożej, a nie z aktu sądowego. Po pierwsze dlatego, że wystarczyło, aby człowiek okazał nieposłuszeństwo Stwórcy, aby został ustanowiony wyrok potępienia: śmierć (oddzielenie) wszystkich ludzi (Rzym. 5:18).

Po drugie, ponieważ Jezus wzywając ludzi do wzięcia Jego własnego krzyża, wyjaśnia, że aby pojednać się między Bogiem a ludźmi, trzeba ponieść nałożoną karę: śmierć. W śmierci z Chrystusem zadośćuczyniana jest sprawiedliwość, ponieważ kara jest niczym innym jak osobą grzesznika (Mt 10:38; 1 Kor. 15:36; 2 Kor. 4:14).

Kiedy postawiono przed Jezusem człowieka sparaliżowanego, powiedział: „A teraz, abyście wiedzieli, że Syn Człowieczy ma

na ziemi władzę odpuszczania grzechów (powiedział do paralityka), mówię wam: Wstań, weź swój do łóżka i idź do domu”(Mk 2,10-11).

Ta wypowiedź Jezusa pokazuje, że klasyczny fragment Listu do Rzymian 3, wersety od 21 do 25, dotyczący usprawiedliwienia, nie obejmuje pojęć kryminalistycznych.

Przebaczenie grzechów nie jest wymogiem prawnym, to kwestia władzy! Tylko ci, którzy mają władzę nad gliną, mogą przebaczać grzechy, robiąc naczynia chwały z tej samej masy (Rz 9:21).

Dlatego apostoł Paweł nie wstydził się ewangelii, ponieważ ewangelia jest mocą Bożą ku zbawieniu każdego, kto wierzy (Rzym. 1:16).

Mówiąc o tej sprawie z Hiobem, Bóg wyjaśnia, że „aby człowiek mógł ogłosić się sprawiedliwym, musiałby mieć broń taką jak Bóg i grzmotać jak Najwyższy. Trzeba było ubierać się w chwałę i blasku oraz ubierać się z honorem i majestatem. Powinien być w stanie wylać swój gniew, miażdżąc niegodziwca na swoim miejscu. Tylko spełniając wszystkie wyżej wymienione wymagania, człowiek mógłby się zbawić (Hi 40: 8-14).

Ale ponieważ człowiek nie ma tej mocy opisanej przez Boga, nigdy nie będzie w stanie ogłosić się sprawiedliwym ani ocalić siebie.

Z drugiej strony Syn Człowieczy, Jezus Chrystus, może ogłosić człowieka sprawiedliwym, ponieważ Sam przyoblekł się w chwałę i majestat, powracając do chwały z Ojcem. „A teraz Ojcze, chwał mnie sobą, ta chwała, którą miałem z wami, zanim świat zaistniał ”(J 17: 5);

„Przepasz miecz do biodra, mocarzu, swoją chwałą i majestatem” (Ps 45,3).

Sprawiedliwy sędzia

Drugim krokiem w zrozumieniu doktryny o usprawiedliwieniu jest zrozumienie, że nie ma sposobu, aby Bóg ogłosił tych, którzy są skazani, wolnymi od winy. Sprawiedliwy Bóg nie może pozwolić, aby kara nałożona na złoczyńców została nałożona na nich.

Bóg nigdy nie ogłasza (usprawiedliwia) sprawiedliwego tego, który jest niegodziwy. „Odwróćcie się od słów kłamstwa i nie będziecie zabijać niewinnych i prawych; ponieważ nie usprawiedliwiam niegodziwego ”(Wj 23: 7).

Bóg nigdy nie traktuje niegodziwego tak, jakby był po prostu: „Daleko wam do zrobienia czegoś takiego, zabicia sprawiedliwego razem z niegodziwcem; niech sprawiedliwy będzie jak niegodziwy, daleko od ciebie. Czyż Sędzia całej ziemi nie uczyniłby sprawiedliwości? ” (Rdz 18:25).

Bóg nigdy nie upewni się, że kara nałożona na winowajcę zostanie dana innemu, gdyż czytamy: „Dusza, która grzeszy, ta umrze; syn nie weźmie nieprawości ojca, ani ojciec nie weźmie nieprawości syna. Sprawiedliwość sprawiedliwego spocznie na nim, a zło niegodziwego spadnie na niego ”(Eze 18:20).

Kiedy Jezus powiedział Nikodemowi, że konieczne jest ponowne narodziny człowieka, rozważono wszystkie powyższe pytania, ponieważ Jezus dobrze wiedział, że Bóg nigdy nie ogłasza, że urodzeni w ciele Adama są wolni od winy.

Przy narodzinach naturalnych człowiek stał się grzesznikiem, naczyniem, którego należy zniechęcać, a zatem dzieckiem gniewu i nieposłuszeństwa. Aby ogłosić człowieka wolnym od grzechu, musi najpierw umrzeć, bo jeśli nie umrze, nie może nigdy żyć dla Boga, „bo kto umarł, jest usprawiedliwiony od grzechu” (Rz 6: 7); “Głupi! to, co zasiejesz, nie zostanie przyspieszone, chyba że najpierw umrzesz ”(1 Kor. 15:36).

Chrystus umarł za grzeszników – sprawiedliwy za niesprawiedliwych – ale kto nie spożywa ciała i nie pije krwi Chrystusa, nie będzie miał życia w sobie, to znaczy, że konieczne jest, aby człowiek był uczestnikiem śmierci Chrystusa.

„Albowiem Chrystus także raz cierpiał za grzechy, sprawiedliwy za niesprawiedliwych, aby nas przyprowadzić do Boga; wprawdzie umartwiony w ciele, ale ożywiony przez Ducha” (1Pt 3:18);

„Rzekł im więc Jezus: Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, jeśli nie będziecie jedli ciała Syna Człowieczego i nie pili krwi jego, nie będziecie mieli życia w sobie” (J 6:53).

Jedzenie ciała i picie krwi Chrystusa jest tym samym, co wiara w Niego (J 6:35, 47). Wiara w Chrystusa to to samo, co ukrzyżowanie z Nim.

Każdy, kto wierzy, jest z Nim pochowany i przestaje żyć dla grzechu i zaczyna żyć dla Boga „Jestem już ukrzyżowany z Chrystusem; i żyję już nie ja, ale żyje we mnie Chrystus; a życie, które teraz żyję w ciele, żyję w wierze Syna Bożego, który mnie umiłował i wydał samego siebie za mnie ”(Ga 2,20; Rz 6: 4).

Człowiek, który wierzy w Chrystusa, przyznaje się do śmierci z powodu przestępstwa Adama.

W sposób dorozumiany przyznaje, że Bóg jest sprawiedliwy, kiedy mówi, i jest czysty, gdy osądza potomków Adama jako winnych (Ps 51: 4). Przyznaje, że tylko Chrystus ma moc stworzenia nowego człowieka poprzez wskrzeszenie z martwych, aby ten, który jest z Nim pochowany, wskrzesił nowe stworzenie.

Nowy człowiek w Chrystusie

Ostatnim krokiem w zrozumieniu usprawiedliwienia jest zrozumienie, że z nowego narodzenia pochodzi nowe stworzenie stworzone w prawdziwej sprawiedliwości i świętości. „Tak więc, jeśli ktoś jest w Chrystusie, nowe jest; stare rzeczy zniknęły; oto wszystko stało się nowe ”(2 Kor. 5:17; Ef 4:24).

To nowe stworzenie zostało uznane za prawe, ponieważ w rzeczywistości Bóg stworzył je ponownie sprawiedliwym i nienagannym przed Nim.

Człowiek, który wierzy w Chrystusa, zostaje na nowo stworzony uczestnikiem boskiej natury (2 Piotra 1: 4), gdyż stary człowiek został ukrzyżowany, a ciało należące do grzechu zostało odparte.

Po pogrzebie z Chrystusem na podobieństwo jego śmierci, człowiek wskrzesza nowe stworzenie „Wiedząc o tym, że nasz stary człowiek został z Nim ukrzyżowany, aby ciało grzechu zostało zniszczone, abyśmy już więcej nie służyli grzechowi” (Rz 6, 6).

Poprzez ewangelię Bóg nie tylko ogłasza człowieka prawym, ale także stwarza nowego, zasadniczo sprawiedliwego człowieka. W przeciwieństwie do tego, co twierdzi dr Scofield, Bóg jedynie ogłasza grzesznika jako sprawiedliwego, ale nie czyni go sprawiedliwym.

Biblia stwierdza, że Bóg stwarza nowego człowieka w prawdziwej sprawiedliwości i świętości (Ef 4,24), dlatego też usprawiedliwienie pochodzi ze stwórczego aktu Bożego, w wyniku którego nowy człowiek zostaje stworzony jako uczestnik boskiej natury. Biblijne usprawiedliwienie odnosi się do stanu tych, którzy są zrodzeni na nowo przez prawdę ewangelii (wiarę): wolni od winy i potępienia.

Nie ma potępienia dla tych, którzy są w Chrystusie. Dlaczego

nie ma potępienia? Odpowiedź leży w fakcie, że człowiek „jest w Chrystusie”, ponieważ ci, którzy są w Chrystusie, są nowymi stworzeniami, „WTEDY nie ma potępienia dla tych, którzy są w Chrystusie Jezusie, którzy nie postępują według ciała, ale według Ducha”. (Rz 8,1);

„Jeśli więc ktoś jest w Chrystusie, jest nowe stworzenie; stare rzeczy zniknęły; oto wszystko stało się nowe ”(2 Kor. 5:17).

Usprawiedliwienie wypływa z nowego stanu tych, którzy są w Chrystusie, ponieważ być w Chrystusie to być nowym stworzeniem. „A jeśli Chrystus jest w was, ciało jest rzeczywiście martwe z powodu grzechu, ale duch żyje z powodu sprawiedliwości. A jeśli mieszka w was Duch Tego, który Jezusa wskrzesił z martwych, to Ten, który wskrzesił Chrystusa z martwych, ożywi i wasze śmiertelne ciała swoim Duchem, który w was mieszka”(Rzym. 8: 10-11).

Zadaj pytanie apostoła Pawła: „Jeśli bowiem my, którzy szukamy usprawiedliwienia w Chrystusie, my także jesteśmy grzesznikami, to czy Chrystus jest sługą grzechu? Wcale nie ”(Ga 2,17).

Teraz Chrystus jest sługą sprawiedliwości, a nie sługą grzechu, dlatego też ten, który jest usprawiedliwiony przez Chrystusa, nie został uznany za grzesznika, gdyż umarł dla grzechu „Albowiem kto umarł, jest usprawiedliwiony od grzechu” (Rzym. 6: 7).

Kiedy apostoł Paweł mówi: to Bóg ich usprawiedliwia! „Kto wniesie oskarżenie przeciwko wybranym Bożym? To Bóg ich usprawiedliwia ”(Rzym. 8:33), był całkiem pewien, że nie jest to sprawa kryminalistyczna, ponieważ w sądzie oświadcza tylko, co to jest, ponieważ nie mają oni władzy, aby zmienić stan tych, którzy pojawiają się przed sędziami.

Kiedy mówi się, że „to Bóg usprawiedliwia”, apostoł Paweł wskazuje na moc Bożą, która stwarza nowego człowieka. Bóg

ogłasza człowieka prawym, ponieważ nie ma potępienia dla tych, którzy są nowym stworzeniem. Bóg nie przekazał Chrystusowi stanu starego człowieka, ale stary człowiek został ukrzyżowany i zniszczony, tak że z martwych powstały nowe stworzenia, które siedzą z Chrystusem na chwałę Boga Ojca i nie ciąży na nich żadne potępienie.

Chrześcijanie są uznawani za prawych, ponieważ zostali usprawiedliwieni (dikaiōō) mocą ewangelii, dzięki której człowiek jest uczestnikiem ciała Chrystusa, ponieważ umarł i zmartwychwstał wraz z Chrystusem jako święty, nienaganny i nienaganny. Jego ciało przez śmierć, aby przedstawić was „przed Nim” świętymi i nienagannymi (Kol 1:22; Ef 2: 6; Kol 3: 1).

Kiedy Paweł mówi: „Ponieważ już umarliście, a wasze życie jest ukryte z Chrystusem w Bogu” (Kol 3: 3), oznacza to, że chrześcijanin jest usprawiedliwiony z grzechu, to znaczy umarł dla grzechu (Rz 6: 1 – 11) i żyje dla Boga „Tak więc zostaliśmy razem z Nim pogrzebani przez chrzest śmierci; abyśmy jak Chrystus powstał z martwych przez chwałę Ojca, tak i my kroczyliśmy w nowości życia ”(Rz 6: 4).

Jezus został uwolniony przez Boga na śmierć z powodu grzechu ludzkości, ponieważ ludzie muszą umrzeć dla grzechu, aby żyć dla Boga. Dlatego Chrystus Jezus zmartwychwstał, aby ci, którzy z Nim powstałi, zostali uznani za prawych. Bez śmierci nie ma zmartwychwstania, bez zmartwychwstania nie ma usprawiedliwienia, „który został uwolniony za nasze grzechy i zmartwychwstał dla naszego usprawiedliwienia” (Rz 4:25).